

тѣзи въ кжши треперѣха. Слѣдъ 1—2 минути се чу и трети гърмежъ, извънредно силенъ; бати прѣбледнѣ. Това бѣше гласъ на пушка, на която заедно съ гърмежа се прѣсва и цѣвта. Всичко утихна, и чакъ слѣдъ $1\frac{1}{2}$ часъ турцитѣ се сѣтиха да излѣзатъ и гърмятъ. Левски и коня му бѣха изчезнали. Откараха батя, а ние на сутринята когато станавме, намѣрихме въ двора пушката съ прѣсната цѣвъ, безъ арбия, а отъ двѣтѣ ѣ страни по единъ счупенъ кжтникъ. Слѣдъ 2 дена, батя пуснаха, като невиненъ; съ рушветъ и лъжа, че не знаелъ крѣсника си какъвъ човѣкъ е, той се отърва. Той благодарѣше на Бога, че двамата страховци, които Левски вечерята изпжди, не бѣха обадили нищо на турцитѣ.

Азъ неможехъ да си обясня отъ гдѣ сж се взели двата кжтника и попитахъ батя. Той се засмѣ и ми разправи, че когато се чулъ третия силенъ гърмежъ; когато го видѣхъ че прѣбледне; Левски прѣди да грѣмне е изсипалъ въ празната пушка единъ фишекъ — барутъ, сачми и пачаври. Въ бързината, той е прѣварилъ съ арбията пачавритѣ и арбията се е запържила между пачавритѣ и цѣвта. Той е потеглилъ съ ржка да я извади, но не върви; тогава е турилъ арбията въ устата да я извади съ жбитѣ. Дрѣпва — кжтникътъ се счупва, туря на другата страна — пакъ сжщото. Тогава той е насочилъ пушката заедно съ арбията! Грѣмва! Цѣвта се прѣсва, а той е билъ вече на коня си...

Слѣдъ 2 години срѣщнахъ Левски. Когато се засмиваше, ясно личеа двата счупени жбѣ. Той ми разправи, избиването на жбитѣ, сжщо както и братъ ми“.

Д. Дучевски.